

Училище "Кирил и Методий" и детска градина "Зайченцето бяло"
5 септември 2015 г., Париж

Това училище сбъдва мечти!

Днес, на 5 септември 2015 година би първият звънец на новата учебна година на училище "Кирил и Методий" и на детската градина "Зайченцето бяло" в Париж.

По искане на педагогическия ни екип нормалните занятия започнаха още сутринта. Празникът за откриването на десетата ни година беше като едно различно, изпълнено с цвят, звук и вкус, голямо междучасие.

Богати на човешки опит години. Нелесни. Години на оцеляване на ръба, на просъществуване, само защото училището беше носено на ръце от безкористния човешки заряд на учители и родители. Заради усмивките и полетите на децата. Заради смисъла на това, което училището създава и дава, което му се връща като жива енергия.

След миналата много тежка година на отцепване и отнемане на немалко деца и няколко учители, започваме тази уверено – имаме нови ученици, имаме и стари, които се връщат при нас. Ще се броим на пролет.

Изрекоха се силни думи, нарекоха се красиви пожелания. А сред тях избирам да споделя тези на основателката на училището, госпожа Камелия Трибулен, която най-сетне отново прие да вземе микрофона в този чуден ден:

“

Ако трябва да съм кратка, бих казала едно: това училище сбъдва мечти!

Няма да ви лъжа и да ви казвам, че когато създавахме училището, не съм си представяла какво ще се случи след толкова години! Напротив: създавахме го с идеята за училище за следващите поне петдесет години, ако не и повече! Мечтаехме го така.

Аз лично си мечтаех за моите момчета - три францужойчета, родени тук в бургундско семейство - да научат български толкова, че да се чувстват у дома си в България. Какво се случи това лято? Без да ви разказвам живота си, това трябва да споделя, защото това е именно пример, който трябва да се дава на всички колебаещи се семейства да запишат децата си. Големият ми син това лято живя два месеца в София, защото там намери първия си стаж като студент и получи първата си заплата от голяма фирма в област, за която си мечтаеше. Това стана възможно само благодарение на написаните на български автобиография и писмо и на проведеното на български интервю за работа! Благодаря, учителко любима, за това, че го научи!

Сбъднати мечти имаше и други през годините! Мечтаех си децата ми да познаят моето училище - френската гимназия в София. Така се случи, че те не само я опознаха, ами я показаха и на френските си приятели, музикантите от техния оркестър. Заедно свиреха из България... Да, моите деца свиреха в Студио 1 на Българско национално радио! И с българския си език се чувстваха домакини. Още една сбъдната мечта!

Мечтала съм си също, когато бяха млади шахматисти, да ходят на международни турнири и те заведоха френския си отбор във Варна! Пак като домакини!

Мечтаех нашите ученици да пътуват из Европа, да се срещат с млади чехи, унгарци, испанци и общият им език да е български! Ето че и това стана с проекта Еразъм+ и тази година наши ученици пак ще пътуват, този път за Дъблин, където ще практикуват българския си, откривайки Европа.

Ето това трябва да се разказва на всички семейства, колебаещи да запишат децата си. Разказвайте им и дори и с риск да им досадите, настоявайте! Защото дори и едно дете да доведете, ще сте свършили едно добро дело за цял живот. Когато ви казват, че им е далеч – кажете им, че имаме дистанционно обучение! Когато ви казват, че им е скъпо – кажете им, че има стипендии. Когато ви казват, че няма нужда – кажете им, че нямат право да решават това вместо децата! Ако наистина не им трябва този език – нека те го решат, когато станат възрастни хора! Да не рискуват да бъдат упреквани по-късно...

Всички наши вече почти 40 завършили ученици днес ще ви кажат, че не могат да си представят живота без това училище, без българския език. За някои той отвори врати към мечтаните специалности, за други донесе точки във френската матура, за трети осигури един допълнителен език в езиковата комбинация, с която кандидатстват, за четвърти – приятелства за цял живот, дори двама от тях създадоха семейство и имат дете! Това първо бебе на училището вече тръгва на детска градина!

Имаме си вече и група на завършилите ученици. Макар и пръснати по света, те поддържат връзка и следващата седмица ще се срещнат в Париж.

Да, сбъдват се мечти.

Но не става просто така. Трябва и да си мечтател. И то така да мечтаеш, че да не ти се свидят усилията. Да, трябва да се става и да се тича в събота. Но след шест, седем години, когато децата вече отиват сами на училище, ще се излежавате в събота и ще си мислите: „какво пък толкова му беше трудното, да ги хвана за ръчичка и да ги заведа?!“

Да, трябва малко усилия, трябва и да се слушат учителите. Защото тези учители тук са герои – повярвайте, работата им наистина е особено трудна. И тези, които са тук за десета година, и тези, които дойдоха и останаха, те могат, те сбъдват мечтите. А другите, онези, които си заминаха, те просто не можаха да се справят с трудността. Някои решиха, че може и другояче. Но не! Не може другояче и това училище го доказва с десетгодишните си резултати.

Трябва също и малко участие. Например трябва родители за празниците, трябва родители за намиране на нови помещения, трябва групичка родители за организирането на десетгодишния ни юбилей през ноември догодина. За да направим едно голямо хубаво събитие, което да използваме и за силна информационна кампания сред общността, с което да напомним на институциите за себе си и за нерешените ни проблеми, с което да създадем и чудесни спомени за ученици и родители.

Просто трябва малко време да се даде на училището – не непременно през всичките години, но ако всеки даде по малко в продължение на година, две, три – ще е достатъчно!

И да се помни, че това училище сбъдва мечти!
Бъдете мечтатели през тази десета учебна година!

”

Боряна Евтимова, секретар на асоциацията

